

ling, som maatte tilfalde de paagældende for Timer. Jeg kunde have ønsket, og jeg har ogsaa forlangt paa Forslaget, noget mere for Adjunkter, Overlærere og Rektorer, men jeg mener i det hele taget at maatte betragte det som ret fyldestgørende, hvad der her er opnaaet, hvis Udvalgets Forslag bliver vedtaget, særligt fordi jeg sætter Pris paa, at der er tilføjet en Bestemmelse for Overlærernes Vedkommende, nemlig, at den Tid regnes dem til Gode ved Beregningen af det første Alderstillelag, i hvilken de maatte have staaet som Adjunkter paa ældste Lønning, og for Adjunkternes Vedkommende, fordi der er et Forslag om, at ved de to første Alderstillelag skal, i Overensstemmelse med Lovudkastet, Timelærertiden og den Tid, den paagældende maatte have udført en i Art og Omfang tilsvarende Gerning ved private lærde Skoler umiddelbart forinden, tages med i Beregning. Jeg forstaaer disse Bestemmelser saaledes, at det ikke blot kommer de fremtidig ansatte Lærere til Gode, og fremdeles ikke blot de nu ansatte, som i Følge denne Lov skal rykke op paa det første og andet Stillelag, men ogsaa anvendes ved de Omregninger, som finde Sted for de nu ansattes Vedkommende, naar de skulle rykke op henholdsvis fra det andet eller tredje Alderstillelag for Overlærere og Adjunkter. Jeg er vis paa, at dette er den rigtige Fortolkning af Bestemmelsen, men jeg skal for øvrigt udtale, at jeg tror nok, det kunde redigeres noget tydeligere og hensigtsmæssigere. Jeg mener, at som det nu er, maa det forstaaes saaledes, og dette er ogsaa ganske nødvendigt, hvis vi ikke skulle komme ind paa den største Uretfærdighed ved Overgangen, naar der anstilles en Sammenligning mellem de forskellige Lærere. Et Hovedpunkt i Forslaget, saaledes som det var foreslaaet oprindeligt, var Hensynet til Følgelsen af Adjunkt- og Overlærerpladser. Forslaget var beregnet saaledes, at man derved kunde fuldstændigt bringe alle Timelærere ind i fast Stilling, og min Tanke dermed var den, at saa denne ekceptionelle Udvej affaafet, som man under Tidernes Ugunst havde maattet gribe til, nemlig Anvendelse af Timelærere med et saa lavt Bederlag, som man kunde komme til at give dem. Dette Hovedformaal har ikke helt kunnet naas, men Forholdet er dog det, at der naas saa meget, at saf 23 Timelærere ville nu 15 rykke op i Adjunktpladser og tilbage bliver kun 8. Jeg beklager, at der bliver saa mange tilbage, men de ere ansatte i en forholdsvis ung Alder; og disse saa altfaa den Skæbne, at maatte vente noget,

inden de kunne komme ind i faste Pladser. Uagtet jeg ikke har naaet det fulde Maal, mener jeg dog, at der ved Udvalgets Forslag om at sætte Adjunkternes Antal til 93 og derved Overlærernes til 31, idet Broten bliver $\frac{1}{3}$, er naaet ogsaa paa det Punkt noget vigtigt, og noget, som for den store Timelærerklasser ganske vist bør paastømmes. Jeg havde oprindeligt i Forslaget optaget en Bestemmelse om Kvalifikationerne til at indtage de forskellige Lærerstillinger og redigeret det i Overensstemmelse med, hvad der i Landstinget i Fjor var Enighed om ved et andet Lovforslag; men da der særlig ved disse Kvalifikationer blev Spørgsmaal om, hvorledes man passende skulde referere det Fortrin, Filologerne havde, og de forskellige i Forslag bragte Maader ikke have fundet Bifald, har man fundet, og finder ogsaa jeg, at det er det naturlige, at blive staaende ved det bestaaende og udelade af dette Lovforslag, hvad der vedrører dette Punkt, saaledes at Filologernes Stilling bliver den nu bestaaende. Er der nu nogen Uenighed og Usikkerhed om, hvor meget denne deres Fortrinsret er og bethder for Tiden, jo, saa bliver denne Uvisshed ogsaa bevaret. Jeg tror, at det ærede Medlem for Københavns 4. Valgtres (Scharling) har Ret i, at Filologerne selv ikke have vist sig saa tilfredse med de Tanker, man nu har om andre Maader at ordne det paa, saa at de dog til syvende og sidst hellere blive staaende ved den nuværende usikre Tilstand, og dette sker, naar Forslaget vedtages om, at de fire første Stykker af Paragraffen udgaa. En særlig Fordel, som vil være opnaaet ved Loven, er, at den Bestemmelse opheves, at der ikke maa være mere end 3 Overlærere ved en Skole, ja Metropolitan-skolen har ganske vist 4. Dette er en Bestemmelse, som ofte har været Administratoren til stor Ginder, og som for saa vidt ogsaa ofte har sat Ministeriet i den Nødvendighed at maatte forbigaa endogsaar særdeles fortrinlige Adjunkter ved Besættelsen af Overlærerembeder, fordi der ved vedkommende Skole allerede var 3 Overlærere, og vedkommende nødig vilde indlade sig paa en Flytning til en anden Skole. I det hele — jeg erkender ganske vist dette kun som et underordnet Moment — anser jeg det, at vi komme til Ende med denne Sag og saa en dog i alt Fald væsentlig tilfredsstillende Ordning, for ogsaa at have sin Betydning for Administrationen, thi paa Grund af den lange Tid, der er gaaet hen siden Ordningen og paa Grund af de mange mellemliggende Bestemmelser, som ere trufne lejlighedsvis paa Finanslove, er det blevet en meget indviklet